

Az elutasítottak

Spurgeon 2808 sz. prédikációja
Elhangzott 1877 április 22-én
Vasárnap délután
(felolvasásra szánva: 1902. dec. 7)

Mt 7, 21-23

A legjobb mód, ahogy sok dolgot megvizsgálhatunk, az, ha feltesszük e kérdést: „Milyenek fog ez majd feltűnni az ítélet napján?” Urunk azt mondja itt: „Sokan mondják majd nekem ama napon.” Nem használt más szót ama nagy időpont leírására, mivel e rövid, tömör kifejezés nagyon sokat mondó – „azon a napon,” : – azon a rettenetes napon – azon az utolsó nagy napon – azon a napon, melyre minden más nap néz – melynek fényében kell mérlegelnünk és megítélnünk minden más napot.

Azért imádkozom, drága barátaim, hogy egyenként, mindannyian bárcsak elkezdenénk „annak a napnak” a világosságába állítani az általunk nagyra értékelt dolgokat. - A gazdagság, melyen szívetek most csüng, „ama napon” milyen értékkel fog bírni, s mennyi vigaszt fog nyújtani nektek? - Az a mód, ahogy vagyontokat elköltitek, olyan-e hogy „ama napon” meglepéssel és szívfájdalom nélkül emlékezhetek majd vissza rá? Így nézzetek széles szántóföldjeitekre és nemesi kastélyaitokra, vagy sokkal szerényebb vagyontokra, e valódi értéküket feltűntető próba fényében: – milyen értékük lesz „ama napon”? S ami törekvéseiteket illeti, melyeket oly buzgón folytattok, s melyek oly fontosnak tűnnek számotokra most, hogy egész gondolatvilágotokat lekötik, minden képességeiteket és erőiteket igénybe veszik, vajon csakugyan méltók-e ily nagy befektetésre? Olyannak fognak-e tűnni „ama napon” is?

Mi az életed fő célja? Vajon „ama napon” is oly fontosnak fogod-e tartani? Bölcsnek fogod-e magad ítélni, amiért annyira rajongtál azért? Most úgy képzeled, hogy magadat, álláspontodat nagyon jól meg tudod védeni; de képes leszel-e akkor megfelelni, amikor a földön minden dolog a semmiségbe olvad? Nagyra tartod a megbecsülést, melynek örvendsz az emberek között, és méltán, mert „a jó hírnév értékesebb a drága kenetnél”, de valóban méltó vagy-e a jó hír névre, mellyel az emberek illetnek? Embertársaid irántad való tisztelete és tetszésnyilvánítása vajon csalhatatlan igazságként vehető-e? Vajon „ama napon” éppoly nagyra értékelt leszel, mint most vagy? Éppoly becsületesnek, erényesnek fognak tartani, mint most? Nincs valami aranyozott utáztat, burkolat, csalás, tettetés, hamisítás részedről?... Ó, testvéreim, ki az közülünk, aki embertársai

között megélt helyzetét alá tudná vetni e próbának a legkomolyabb önvizsgálat és szívbéli megalázkodás nélkül?

Ti ifjak, talán ifjúságotokban örvendeztek, s szíveteket szabadon legeltetitek a földi gyönyörök élvezetében. Isten őrizzen, hogy megfosszalak titeket bármely valódi boldogságtól; de hadd kérdezzem meg élvezeteitek felől, hogy milyenek fognak tűnni „ama napon”? Vajon kitehetők-e komoly, megfontolt vizsgálatnak most? Ha nem, hogy fogják elviselni akkor azt a sokkal komolyabb ítéletet, melyet Isten majd gyakorol? „Ama napon”, amikor e világ csillogó fényei kialszanak, s mostani pompájának ragyogása belevész az örök sötétségbe, milyenek fognak akkor tűnni a ti gyönyörűségetek? Különösen ha eladtátok magatokat ez élvezeteknek – ha lelketek békességét adtátok cserébe érettük; - ha Isten iránt megtagadjátok az engedelmességet, csak hogy azokat élvezhessétek, milyeneknek fogjátok azokat akkor találni, az ünnepség végén, s amikor annak árát ki kell fizetni, s Isten előtt el kell számolnotok ?

Nagyon bölcs dolog egy ember részére gyakran gondolni utolsó óráira ; jó az, ha felkészül arra a nagy eseményre, amikor lábait fölszedi az ágyra, s meghal, s atyái Istene előtt megáll; de még bölcsőbb dolog addig is átugornia a szakadékot mely az örökkévalóság igazságaitól elválaszt minket, s hitnek erejével inkább, mintsem képzeletével, lefesse magát, amint ott áll a feltámadt halottak nagy tömegében, kik a föld s a tenger minden részéről egybegyűjtetnek – e földgolyó megszámlálhatatlan néptömegében, hol minden szem egy irányba néz, mindnyájan Őt nézik, ki a nagy fehér királyi széken ül, azt a Krisztust, ki egykor erőtlenségben megfeszítetett, de aki eljövendő nagy hatalommal és dicsőséggel; ki az egész emberiség ítélő bírójául rendeltetett.

Jól tudom, hogy olyan dolog megfontolására hívlak titeket, mely nem kívánatos elmétek számára. A világ oldalba bök benneteket, s így szól: „Gyerünk innen!”; ámde én szeretnék egy rövid ideig visszatartani, miként az ősi tengerész az ő díszvendégeit, de nem azért, hogy érdekes történeteket meséljek a messzi tengerekről, s az ott átélt különös élményekről, hanem, hogy halhatatlan lelkekről szóljak komolyan veletek, és a jövő látására serkentselek titeket, nehogy Krisztus eljöjjön, s ti oly készületlenek legyetek az ő eljövételére, mint a Nőé korában élt emberek voltak az özönvízre, mely pusztulásukat okozta.

Nos, hát, amint minden dolgot úgy kell mérlegeljünk, amilyen fényben „ama napon” fog feltűnni, úgy most próbáljuk meg vallásosságunkat, kegyességünket e próbateszt alapján megítélni: mert többnyire olyan személyek hallgatnak engem itt most, kik magukat Krisztus seregéhez tartozóknak vallják. És imádkozom, hogy amaz erős Északi Szél fújjon át rajtunk; s ha e nagy halom búzában polyva lenne, az hamarosan felfedeztessék, s kiűzetessék a búza közül!

Mindenek előtt említést teszünk arról, hogy alapigénkben említett személyek, akiket Krisztus „sohasem ismert” üdvös értelemben, a *vallásban nagyon messzire eljutottak*; másodsor, azt *hosszú ideig fenntartották*; s harmadszor *végzetesen megcsalták magukat*; és negyedszer *nagyon rettenetes módon döbbsentek rá a valóságra*.

I.

Először tehát arról szólunk, hogy sokan vannak, akiknek Krisztus ezt fogja végül mondani: „Sohasem ismertelek titeket”, s ezek mégis, **HOSSZÚ UTAT MEGTETTEK A VALLÁSBAN**. Kik voltak ők, és mi az amit tettek?

Nos, először is, olyan emberek voltak, kik *nyíltan hitvallást tettek*. Jézus azt mondta: „Nem minden, aki az mondja nekem, Uram, Uram, megyen be a mennyeknek országába.” Ők Krisztust „Úrnak” hívták; s így lényegében kijelentették, hogy ők az ő tanítványai. Ezt nyíltan hangoztatták, jelezve, hogy nem szégyellik ezt, sőt, valójában büszkék erre. Kétszeresen, ismételve mondták, buzgón, gyakran: „Uram, Uram.” Úgy mondták, mintha e mondás annyira édes lett volna szájukban, hogy nem tudnak vele betelni. Akármilyen társaságban voltak is, bátran mondták ezt; olyankor is mondták, amikor a bölcsebbek hallgattak erről. Tudunk sok emberről, kik sohasem tettek nyilvános hitvallást arról, hogy Krisztus követői. A kívül valókat Isten ítéli meg; de azok akik belül vannak, akik a gyülekezet közösségéhez tartoznak, s ezt mondják „Uram, Uram”, ítélik meg magukat, nehogy hamis biztonsággal megcsalják magukat.

„Ama napon” Krisztus nem fog mindenkit magáénak elismerni, kik az ő nevéről nevezettek. Sok nagy hangú hívó majd semminek fog állíttatni ama nagy szív-vizsgálati alkalommal. Ó, testvéreim, úgy szólok önmagamhoz mint e gyülekezet minden egyes tagjához, s bármely más keresztyén gyülekezet tagjaihoz, s esdve kérlek, komolyan nézzetek utána, hogy a pusztá hitvallásnál valami többel bírjatok, mert e kárhozatra ítélt személyek nyíltan vallást tettek, de Krisztus mégis ezt fogja mondani nekik: „Sohasem ismertelek titeket.”

Jegyezzük meg továbbá, hogy ezek *vallásos szolgálatokban tevékenykedtek*, és pedig a legmagasabb szinten, mert Krisztus ezt mondja nekik: „Sokan mondják majd nekik ama napon, „Uram, Uram! nem a Te nevedben prófétáltunk-é?” Nem valamilyen alacsony tehetséggel szolgálták őt, hisz Krisztus nevében prófétáltak, vagyis prédikáltak.

Ez egyike azon dolgoknak, melyre a hamis hitvallók nagyon kaphatók; szeretik a zsinagógában az előüléseket. Krisztus sok igaz szolgálója inkább választja, hogy ajtónálló legyen az Úr házában, miközben számos képmutató, kik semmi áron nem szolgálnának az ajtóban; de örömmel foglalnék el a prófétai

széket, s prófétálnának a Krisztus nevében. Ó, testvéreim! E gondolat közlelről érint bennünket, kik a gyülekezetben valamilyen szolgálatot végzünk, s különösen hozzánk szól, kik az evangéliumot hirdetjük.

Ha a prédikálás által üdvözülhetne az ember, úgy Júdás nem kárhozott volna el. Ha a prédikálás megtarthat egy embert, úgy Bálám nem lett volna elvetett. Beszélhetünk embereknek, vagy angyaloknak nyelvén; de ha nincs bennünk szeretet, semmi hasznunk abból. Sőt, lehetünk az egyház vezetői, a legnemesebb és magasabb tevékenységekben: és mégis, mindennek ellenére, végül Krisztus ezt mondhatja nekünk, „Sohasem ismertelek titeket” ... „De Uram, a világ tündökölt hírneveemtől!” – „Én sohasem ismertelek téged” – „Ezreket gyűjtöttek magam köré” – „Sohasem ismertelek titeket” – „Bárhová mentem, sereglettek körém az emberek, hogy hallgassák szavaimat.” – „Sohasem ismertelek titeket.” – egyesek közületek ezt mondhatják: „Én voltam a gyülekezet diakónusa!” vagy „Én voltam a gyülekezetvezető; rendszeresen látogattam a betegeket; s foglalkoztam a barátokkal. A gyülekezetben mindenki ismert engem, s nagy tiszteletben tartottak;” És mégis, Ó azt mondhatja: „Sohasem ismertelek titeket. Teljesen idegen vagy a számomra. Sohasem voltunk meghitt közösségben. Nem ismerlek titeket. Távozzatok tőlem.” Ez az igazság mélyen érint bennünket, és kell, hogy mélyen a szívünkre nehezedjék mindannyinknak, akik valamiben is valljuk, hogy Krisztus szolgálatában foglalatoskodunk.

Ezek az emberek úgyszintén *jelentős sikereket értek el*, mert azt mondják: „Nem a te nevedben űztünk-é ördögöket?” Óriási siker kiűzni az ördögöket, s nyilván nagyon örvendtek ennek. De, kedves barátaim ha ti és én képesek vagyunk kiűzni az ördögöket másokból, de ha a bennünk levő ördögtől nem szabadultunk meg, végül rettenetes lesz a sorsunk. Ha ismernétek egy embert ki az ördögűzés erejével rendelkezik, nyilván ezt mondanátok magatokban: „Kívánnám, hogy oly biztos legyen az üdvösségem felől, mint ő. Hát nem láttam-e a Sátánt, mint egy villámlást lehullani az égből, mialatt ő az Úr nevében beszélt?!” Tegyük fel, hogy ez megtörtént; mégis, ez nem bizonyítja, hogy neve az Élet Könyvébe beíratott, mely a Bárányé. Barátaim, örvendhetek sikereiteknek, mint én is örvendhetek az enyémnek, de mindannyian reszketéssel örülünk; mert, hozhatunk bár ezer lelket is Krisztushoz, mégis, meglehet, hogy ennek dacára, mi még sohasem jöttünk hozzá igazán; s ha így van, ezt fogja mondani nekünk végül: „Sohasem ismertelek titeket”

És még egyszer ezek az emberek nemcsak hitvallók voltak, s nemcsak hatalmas dolgok véghezvivői, és nagyon sikeresek, hanem *rendkívül buzgók, aktívak* is, s híresek voltak gyakorlatias munkabírásukról, energiájukról; mert ezt mondták: „Nem cselekedtünk e sok hatalmas (csodálatos - angol ford.) dolgot a

te nevedben?” Számos dolgot cselekedtek a Krisztus nevében. Olyannak tűntek fel, kik mind többet és többet kívántak tenni, s amit tettek az valóban nagyon csodálatos volt. Munkájukhoz az energiát nagyban szolgáltatotta az, hogy az emberek csodálták őket; s ez serényté tette munkájukban őket, mivel emiatt nagyon csodálták őket az emberek. És mégis, lehetséges, hogy egy ilyen csodálatos élet, végül elveszett életnek bizonyul – hogy egy ily sok csodálatos dolog véghezvivője, utoljára fogyatkozásban levőnek találhatók. Megtörténhet ez? Igen, mert az Úr Jézus így tárja ezt elénk igénkben. S ezért hívok minden hitvalló keresztyént aki csak itt van, bármilyen kiváltságnak örvendjen is Mestere szolgálatában, hogy vessen el magától mindent, ami hamis biztonságra adna okot, s tegye fel komolyan a kérdést: „A nagy elszámolási napon igaznak bizonyulok-e?”

El tudom képzelni, hogy közületek egyesek ezeket hallva, így szóltok magatokban: „Nos, mindez énrám nem érvényes; én nem vagyok vallástanító, ne vagyok próféta, prédikátor; sohasem kíséreltem meg az ördögűzést; fejemben sem fordult ilyesmi meg soha; sohasem tettem semmiféle csodálatos, hatalmas dolgot,” s azzal a gondolattal nyugtatjátok magatokat, hogy üzenetem nem nektek szól. De rögtön alapigém után van valami, ami rátok vonatkozik: „Valaki hallja éntőlem e beszédeket...”

Nos, az biztos hogy mindannyian legalább hallgatók vagytok; s ha az evangélium, melyet hallotok oly tökéletesen tiszta is, hogy joggal nevezhető Krisztus beszédnek, mégis, jól jegyezzétek meg, hogy sok igehallgató, mivel nem cselekvője az igének, ama napon azt fogja látni, hogy Krisztus sohasem ismerte őket. „De Uram, én mindig itt ültem a székekben; sohasem hiányoztam az istentiszteletekről; rendszerint ott voltam, mihelyt az ajtókat megnyitották. Oly szabályszerű volt megjelenésem, mint az igehirdető. Igen, mindez igaz lehet; és mégis az Úr Jézus nem fog elismerni téged, hacsak szíved igazán meg nem ismeri Őt. Ha megtérés és hit nélkül maradsz, úgy járhatsz az imaházba, míg bottal csak járni tudsz, amíg csak lábadból kimegy az erő, s többé nem leszel már az igének figyelmetlen hallgatója. De ha a hit el nem jön hozzád az ige hallgatása közben, s ez a hit az ige cselekvőjévé, megtartójává nem formál téged: bizony, bizony mondom néked, hogy amikor fújni fognak a szelek, és eljön az árvíz, s zuhogni fog az eső, házadról bebizonyosodik, hogy fövényre épült, s örökre elsöpörtetik, s nagy lesz annak a romlása. Ezért hát alapigémet az előtte és utána levő szakasszal együtt olvassátok, és látni fogjátok, hogy van valami üzenet itt mindegyikötök számára. Ezek az emberek messzire jutottak, a vallásban, de mégsem mentek el a célig.

II.

Most másodszer szóljunk arról, hogy **VALLÁSOSÁGUKAT, HOSSZÚ IDEIG FENNTARTOTTÁK.**

Nem figyeltétek-e meg soha, hogy az emberek mily sokáig működtetnek egy üzletet, noha annak tőkéje évek óta hiányban van? Az egész ügylet mindenestől csődben van már; de így vagy úgy, valamilyen módon sikerül nekik az üzlet virágzásának látszatát fenntartani. Egy kis gyanú talán felmerül a kívülállókban is, hogy a dolgok nem épp olyan fényesek, mint amilyennek tűnnek; de az ügyes üzletemberek igyekeznek elkerülni a csőd botrányát, még ha az elkerülhetetlennek tűnik is. Jól tudom, hogy sok vállalkozás van a városban, mely csődben van már, de mégsem hagyják abba. Számos fogás, üzleti trükk létezik, melyekkel az emberek képesek fenntartani egy dolgot, mely máskülönben hamarosan lebukna.

Éppen így van a vallással is. Nagyon könnyen fel tudtok mutatni egy látszat- hívóséget, amikor egy ocsmány, éktelen folt támad kegyességeteken; nyomban bepíngáljátok, eltakarjátok; s ha egy hirtelen kísértés ér el, mint óriási szélvész, s a ház fedélnek egy részét leszakítja, bőven rendelkezésre állnak palából készült fedő anyagok, melyekkel a romlást el lehet rejteni, s az összezúzott hely ismét egyenesnek és hibátlannak látszik. S amikor az ősi viskó megérett arra, hogy lebontsd, elégeds, s helyére újat építs, még akkor is futtathatsz rá repkényt, virágokat, nagyszerűen kidíszítheted, hogy festői szépségben tüntesd fel a romlás helyét. És sokan vannak, akik épp így tesznek rozoga vallásukkal. Nem érdemes tovább folytatni, de ők mégis, még hosszú ideig, így-úgy álcázva, fenntartják.

Így tettek ezek az emberek is, akikről igénk beszél; mert először is *nem voltak elnémított emberek (elhallgattatott emberek)*. Krisztus nevében prófétáltak, de senki sem mondta nekik: „Többé így ne prófétáljatok, mert életetek nem felel meg annak, amit ajkatok beszél.” Úgy tűnik, hogy ilyesmi nem történt meg egyel sem ezek közül. Az ördögűzéssel foglalkozó embert senki sem állította meg, hanem tovább folytatta azt, s még Krisztus előtt is kijelenti, hogy ezt folytonosan cselekedte. - Ah, testvéreim! láttunk már igehirdetőket, kiknek jellemük annyira megromlott, s lejárátták magukat, hogy valószínű, többé sohasem fognak prédikálni. Ismertünk egyes gyülekezeti tagokat, kiknek, képmutatása lelepleződött, úgy, hogy többé nem járulhatnak az Úrvacsorához, hacsak az Úr az ő kegyelmében megtérést nem ad nekik. – És mégis, mi lehet a különbség köztük, és némely köztünk levő személy között, hacsak nem az, hogy őket már leleplezték, és minket még nem? Vagy meglehet, hogy ha mi lettünk volna kitéve oly erős kísértéseknek, mint ők, vagy hozzájuk hasonló módon

lettünk volna megpróbálva, mi épp oly nagy bukással estünk volna el, mint ők, mert nagyon is lehetséges, hogy szívünk nem igazabb az Úr iránt, mint az övék.

Bárcsak az Úr kegyelmet adna számunkra, hogy ezeket a dolgokat komoly önvizsgálatban mélyen a szívünkre vennők; mert ha egy ember tudatában van annak, hogy a jó úton van, nem fog semmi kárt szenvedni, ha magát megvizsgálja; és közülünk senki sincs, akinek ártana e felszólítás, hogy próbálja meg és vizsgálja meg magát a szent Isten színe előtt.

Továbbá, nem tűnik ki az igéből, hogy Krisztus nyíltan elutasította volna ezeket az embereket életük folyamán. Nyelvét visszatartotta, s *nem mondott felőlük ítéletet egész „ama napig”*. Ők prédikáltak, vasárnapi iskolákban tanítottak, a kenyeret s a bort hordozták az úrvacsoránál, közösségben éltek a gyülekezet többi tagjaival, s aktívan részt vettek a Krisztus szolgálatában, és mindenki azt mondta róluk: „Micsoda áldott emberek!” De az Úr Jézus Krisztus jól tudta róluk, hogy nem azok. Akkor mért nem leplezte le őket azonnal, egyből, az ő igazságos haragjában? Nem tette ezt, mert oly nagy az ő jósága, hogy hosszan tűr még a Júdásokkal szemben is is. S ezért eltúrta e képmutatókat, s hagyta, hogy egész életüket leéljék, s a „szentség hírében” halljanak meg; s temetésükön valaki emlékezetes méltató prédikációt tartson; s hogy róluk talán még könyveket is írjanak – s csak az utolsó nagy napon lesz felfedve az ő hamisságuk; és akkor, első alkalomként fogják hallani Krisztus szájából, amint nyilvánosan nagy megdöbbenésükre, kijelenti: „Sohasem ismertelek titeket. Nincs semmi közöm hozzátok. Hogyan kerültetek ti az én Egyházamba, a hívők sorába? Milyen joga predikáltatok ti az én nevemben? Milyen felhatalmazással parancsoltatok az ördögöknek, az én nevemben? Sohasem ismertelek titeket. Elejétől kezdve mostanig folyton hamisan jártatok.” Mindent tudott felőlük egész idő alatt, de az utolsó napig nem leplezte le (nem tette ki szégyennek) őket.

És jegyezzetek meg még egy dolgot, hogy *hamis reményeikhez mindvégig ragaszkodtok, egész az ítélet napig*. A bennük levő csalásról lényegében ők maguk sem tudtak. „Micsoda?! – mondod – sohasem gondoltak arra, hogy megcsalják magukat?” Meglehet, hogy néha, olykor-olykor felvillant bennük e gondolat, de mindig így szóltak önmagukhoz: „Nem szabad kétkedésnek helyet adnunk. Ez az önmagukba nézés, szívünk vizsgálása nem tesz jót, s csak felzavar és elkésérik minket.” S tovább mentek, haszontalan mázzal takargatva a repedezéseket. Teljesen romlottak voltak, de mindenki úgy kezelte őket, mintha igazak lettek volna, annyira, hogy végül ők maguk is elhitték, hogy minden rendben van.

Mert lehetséges, hogy egy ember rászedi magát annak elhívására, miről tudja, hogy hazugság. Hallottam személyeket, kik olyan történeteket mondtak magukról, melyeknek semmiféle ténybeli alapjuk nem volt; de oly sokszor

elmondták azokat, hogy bizonyosra veszem, hogy maguk is elhitték végül, hogy amit mondanak, úgy igaz. Bár ha egy kicsit komolyan gondolkoztak volna, nyomban észrevehették volna, hogy történetük légből kapott hazugság.

Egy ember ki és bejárhat a keresztyének között, együtt imádkozhat énekelhet velük, dicsérheti Istent, velük együtt részt vehet az Úrvacsorában, hirdetheti az evangéliumot vagy hallgathatja azt, egész addig, míg ezeket gyakorolva, végül – bár hitének nincs semmi alapja -, magát meggyőzi afelől, hogy üdvössége tekintetében minden rendben van. Még a halál kapuin is átléphet, anélkül, hogy becsapottnak érezné magát. Az igaz, sokszor nyugtalankodik, amikor halálához közeledik; de ez önmagukat becsapó emberekkel úgy van, amint a zsoltáros mondja: „Halálukig nincsenek kínjaik és az ő erejük állandó! A halandók nyomorúságában nincs részük, és az emberekkel nem ostoroztatnak.”

Őrizkedjétek, komolyan kérlek, az öncsalástól. Mondom először magamnak, s aztán nektek, nehogy „ama napig” ezt halljuk az Úr Jézustól: „Sohasem ismertelek titeket;” s nehogy épp „ama napon” azt mondogassuk neki „Uram, Uram”, s kezdjünk ott érvelni vele, hogy nálunk minden rendben van, s Krisztus vessen véget a vitának mindörökre ezt mondva: „Távozzatok tőlem ti mindnyájan, kik gonoszságot cselekesztek.”

III.

Harmadik pontomnál rövid kell legyek. Ezek az emberek messzire mentek a vallásban, s hosszú ideig fenntartották azt, de **VÉGÜL VÉGZETESEN CSALÓDTAK.**

Csalódásban volt részük először is azért, mert *nyelvük meghazudtolta kezeiket.* Ezt mondták: „Uram, Uram”, de *nem cselekedték az Úr akaratát.* Nagyon fel volt vágva a nyelvük amikor prófétáltak, de az üzenet sohasem ért el saját szívükig. Ők maguk sohasem cselekedték azokat a dolgokat, melyekre másokat felszólítottak; lelkesen végezték az intés, buzdítás szolgálatát, de sohasem nyújtottak jó példát hallgatóiknak. Ördögöket úztek; de ugyanakkor ők maguk nem szabadultak meg az ördög hatalmából, hogy felhagyjanak bűneikkel, s szívből kövessék az igazságot. Elbuktak a gyakorlati szentség fejezeténél. Nem volt meg bennük az Isten szeretete és kegyelme, mely megnyilvánult volna közönséges, mindennapi dolgaikban. Tudtak beszélni, tudtak énekelni, tudtak prófétálni, de nem voltak engedelmesek az isteni parancsok iránt, és nem jártak Isten útjain.

Továbbá, használták azt a szent nevet, mely Krisztus minden tanítványa előtt felettébb drága, de ők maguk *nem rendelkeztek a tanítvány lelkületével.* Nem volt meg bennük a tanítványi természet. Használták a Krisztus nevét, hisz azt

mondták Krisztusnak: „Nem a Te nevedben prófétáltunk-e? Nem a te nevedben űztünk-e ördögöket? És nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a Te nevedben?” Ismerték Krisztus nevét, de nem volt meg bennük a Krisztus jelleme. Idézték az ő nevét, de sohasem követték az ő példáját. Sohasem jöttek Hozzá, sohasem bízták rá magukat, és nem szerették Őt. Ismerték az Ő nevét, de nem ismerték Őt. Nem volt köztük meghitt kapcsolat, közösség, ismeretség.

Aztán: prófétáltak, de nem imádkoztak. Az imádkozás döntő bizonyítéka a keresztyénségnek, de a prófétálás nem feltétlenül szükséges. Ezer elmondott prédikáció sem szolgál hiteles bizonyosságul egy ember keresztyénsége mellett, de egy őszinte ima elégséges. Elég könnyű embereknek beszélni, de teljesen más dolog szívünk mélyéről Isten füléhez szólni. S ezen a ponton ők elbuktak; s bukásuk végzetes volt.

Továbbá csodákért rajongtak, nem a lényeges dolgokért. Elhanyagolták a fontos dolgokat, melyeket titokban kellett volna végezzenek, s olyan dolgok végzésébe vetették be magukat, melyek nyilvánosságban láthatók; de elbuktak az egyszerű, csendes dolgokban, melyeket senki sem lát. Hadd mondjam nektek, testvérek és testvérnők, hogy ebben rejlik a legnagyobb veszély számunkra: - hogy vallásos jelleget öltünk anélkül, hogy szívünk igazán megújulna; - hogy vallásos tevékenységeket űzünk, anélkül hogy újjászülettünk volna; - tanuljuk az Új Jeruzsálem cipőjében járni, anélkül, hogy a mennyei város polgáraivá szült volna minket a Szentlélek, - sokat beszélünk, s nagyon aktívak vagyunk, de nem vallottuk meg bűneinket, nem tértünk meg azokból, s nem ragadtuk meg élő hittel Jézus Krisztust.

Hozzátok szólok, fiatal hívők, s kérlek, hogy leginkább az Úrnál való rejtett közösséget kívánjátok, - a szentséget, mely nem kívánja, hogy emberi szemek csodálják, - egyenes, becsületes megállást Isten előtt, az ő szent jelenlétében – a belső szobában való imádkozást s az Igén való csendes elmélkedést – röviden, az Istennek szentelt igaz életet. - Prófétálhattok, ha Isten erre hív el. Talán még démonokat is fogtok kiűzni, s szívből kívánom ezt; és a Krisztus nevében sok hatalmas dolgot cselekedhettek: de mindenek előtt „újjá kell születnetek.” Olyanná kell váljatok, mint a kis gyermekek, hogy Jézus lábaihoz üljete, és Tőle tanuljatok. Engedelmeskednetek kell az ő parancsainak, s magatokat teljesen át kell adjátok neki, mert másként rettenetesen csalódní fogtok, bármilyen hívőknek is tűnjetek az emberek előtt.

IV.

Most pedig, végül, arra szeretnék emlékeztetni titeket, hogy **EZEK AZ EMBEREK TÉVEDÉSÜKRE A LEGRETTESEBB MÓDON DÖBBENTEK RÁ.**

Ó, ha csak valamivel előbb ráébredtek volna! Meglehet, hogy rendszerint mindig nagyon simogató, édes prédikációkat hallgattak; vagy, ha hallottak is egy olyan prédikációt, mely beléjük hasított, és szívükön találta őket, így szóltak: „Ez a prédikátor nagyon kemény, nincs benne elég szeretet; – mintha nem az lenne a legigazibb szeretet, hogy figyelmeztessük az embereket, hogy vizsgálják, próbálják meg magukat, nehogy megcsalattassanak, s örökre elveszenek!

Vannak egyes igehirdetők, kiknek prédikálása csupa édesség; nagyon jól lehetne velük legyeket fogni, de lelkek mentésére nem használhatók. Nos, én az én lelkem örök sorsával játszadoznék, ha ide állva hamis vigaszokkal hazug biztonságba ringatnálak benneteket. S ezért, amíg csak ezek az ajkak beszélni tudnak, nem lesz itt egy ember sem, ki önmagát figyelmeztetés híján fogja megcsalni; vagy azért, mert nem buzdítottam önvizsgálatra, hogy magát helyezze Isten elé, hogy Ő vizsgálja át szívét és próbálja meg Őt, s lássa meg, ha van-e nála a gonoszságnak valamilyen útja, és vezérelje őt az örökkévalóság útján. Nem elég az, ha teljes üdvbizonyosságot érzel, s zenged az éneket: „Ó boldog nap! Ó boldog nap!”

Tegyük fel, hogy mindezek után, azt a következtetést kell levonnod: nem vagy megmentve. „Óh” – mondja valaki: „Én nem tudok elviselni ilyen feltételezést.” De, kedves barátom, talán ez a valóság; s ha ez igaz, mily nagy kegyelem számodra, hogy most rájöttél erre, amikor egy pillanat alatt Jézusra nézhetsz és örök életet találsz azonban ha csak akkor ébredsz rá erre amikor ez igében említett férfiak és nők rádöbbennek, azaz „ama napon”, úgy túl késő lesz a felismerés. Ha egyszer tönkre mész az élet nagy dolgában, úgy örökre csődbejutott vagy. Ha egyszer elveszted az élet harcát, vereséged örökké tartó. Ne képzeld, ne álmodj magadnak hamis reményt és hamis biztonságot, nehogy végül örök csalódásba süllyedj.

A Szent Lélek azt mondja, Ma ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket;” de azt nem mondja egyikünknek sem, hogy valamely más reményben bízunk azon kívül, mely e mostani pillanatban fel van kínálva részünkre. „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj;” „Aki hisz és megkereszteltetik, üdvözül, aki pedig nem hiszen, elkárhozik.” Ez lényeges részét képezi annak a nagy küldetésnek, mit Krisztus minden Ő tanítványának adott, s aki merészel ebből elvenni, vagy hozzátenni, áruló Urával szemben, s az emberek lelkeinek gyilkosa; s ezért imádkozunk, hogy ilyenek soha ne legyünk.

Figyeljétek meg, *honnán tudták meg ez emberek végzetes tévedésüket. Krisztus beszédéből ismerték fel* ezt. Azt mondta nekik: „Sohasem ismertelek titeket.” Nem indulatosan, vagy haragosan, hanem tárgyilagos, szomorú, komoly hangon mondta: „Sohasem ismertelek titeket.” „De mi használtuk a te nevedet, jó

urunk.” „Tudom, hogy használtatok, de én sohasem ismertelek titeket, és ti sem ismertetek igazán engem soha.” Szinte el tudom képzelni, amint valamelyikük körbe néz „ama napon”, s azt mondja azoknak keresztényeknek, kik vele egy padban ültek a templomban: „Ugye, ti ismertek engem.” „Igen” válaszolják „mi ismerünk, de ez mit sem segít mert a Mester nem ismer téged.” Szinte látom valamelyikőtöket, amint prédikátora felé kiált: „Lelkipásztor testvér, hát nem ismeresz engem? Bizonyára emlékszel rám.” De mit tud ő válaszolni? „Ó, igen szomorúan elismerem, hogy ismerlek téged, de nem segíthetek rajtad. Csak az segíthet rajtad, ha Krisztus ismer.

Jegyezzük meg, úgyszintén, azt a rettenetet, mit Krisztus ki nem mondott szavai üzennek nekünk. Azt mondja: „Távozzatok tőlem, mindnyájan, kik gonoszságot cselekesztek.” De ki képes mindazt kifejezni, amit ezek a szavak jelentenek? Mi történt ezekkel az emberekkel, miután Krisztus kimondta rájuk ez ítéletet? Az a „kimondhatatlan jaj” melyről az előbbi énekben szó volt. Nincs olyan szó, mely teljességben le tudná írni állapototoknak rettenetességét, ha Krisztus nem ismert titeket; ha azt mondja, hogy sohasem ismer titeket. Ha nincs ismeretségetek a Megváltóval – ha az ő szerető szíve nem emlékszik rátok – ha azt mondja, „Sohasem ismertelek titeket”, ó, akkor jaj! Jaj! Ezerszer jaj, jaj nektek, mert minden remény nélkül valók vagytok: mert akit Ő nem ismer fel, attól minden remény örökre, örökre el van vágva.

Talán mindenek felett a legrosszabb dolog az az *ünnepélyes igazság volt, mit Krisztus mondott. Ő sohasem hazudik*; s ha egyszer azt mondja egy embernek, „Sohasem ismertelek téged”, az ő állítása igaz. Csak egy pillanatra gondolatok bele e rövid mondatba; Nem tudom, vonatkozik-e ez közületek valakire. Krisztus jól ismeri mindazokat, akik az Ő orcáját valaha is bűnbánattal, hittel keresték; ámde ezek az emberek, bár az ő nevében prófétáltak, és űztek ördögöket, és sok hatalmas dolgot cselekedtek, de soha meg nem tértek, és nem hittek Jézusban. Emlékezték, ugye, John Newtonnak ezen soraira:

„Hogy ki vagyok, azt kérdezed.
Uram, te jól ismeresz engemet.
De kérdésed mégis arra késztet,
Hogy kapcsolatom erősítsem Veled.
Egykor a kétségbeesés szélén álló bűnösként
Kerestem imában kegyelmi székedet,
S irgalmad meghallgatott, szabaddá lett.
Uram, te mindörökre már az enyém vagy!”

Ha ez így igaz bármelyikötök részére, úgy így szólhattok az Úrnak, „Te ismeresz engem, Uram, mert Hozzád jöttem, ezt mondván: Isten, úgy irgalmas nekem, bűnösnek.” De „ama napon” ezek a hivalkodók be kell lássák, hogy ők sohasem tettek így. Dávid azt mondta az Úrnak: „Te ismered lelkemet a szorongások közt.” -Szeretteim, vannak itt köztetek, kik jól tudják, tapasztalatból, hogy mit jelent Istenhez menni minden nyomorúsággal, mely rátok szakad, de ezek az üres hitvallók nem tudtak erről; s nekik emlékezniük kell „ama napon”, hogy sohasem folyamodtak kegyelmért Istenhez, sohasem volt közösség Krisztussal – s igazán sohasem volt Vele élő kapcsolatuk.

„Nem ismerlek!” – mondja Krisztus, „Sohasem láttalak, koldusként az ajtómnál. Sohasem láttalak tanítványként lábaimnál ülni; Sohasem láttalak, mint alázatos, engedelmes követőmet az én nyomdokaimon járni. Sohasem ismertelek, mint juhomat, mely hallja hangomat és követ engem. Idegenek vagytok nekem. Sohasem váltottunk mi szót egymással. Nem vagyunk barátok. Sohasem hajtottátok fejeteke az én keblemre. Nem volt velem soha semmi ügyetek, s most nekem nincs mit kezdjek veletek. Ha Krisztus ekként leráz titeket s azt mondja „Sohasem ismertelek”, úgy menthetetlenül el vagytok veszve. Meglehet, hogy e komoly tárgyról szóló szavaim elkészerítenek titeket, de mennyivel inkább el fognak keseríteni az ő szavai, amikor az Ő drága ajkai fogják e szavakat kiejteni: „Sohasem ismertelek titeket.”

Ó, Krisztus, Isten Fia! Ne mondd e szavakat soha egyikünknek se közülünk! Isten áldott Báránya, Te vagy a mi üdvösségünk teljessége, te vagy minden reményünk, mi tudjuk, hogy ilyen szavakat nem mondatsz sokaknak, hisz öröktől fogva ismeresz bennünket, s mi is régóta ismerünk téged! Te ismered, akiket választottál, jól ismered mindazokat, akiket drága véreden megváltottál; ismered azokat, akiket kegyelmed által elhívtál, tudod kik azok, akiket életre keltettél, megerősítettél, és megtartottál mind e mai napig: de, ó ne engedd soha, hogy azon önmagukat megcsalók között legyünk, kik „ama napon ezt fogják Tőled hallani: „Sohasem ismertelek titeket.”

Nagyobb rettenet van e három szóban, mint bármely fellegekben, mennydörgésben, mely fejeteke fölött valaha is elhangzott. Nem kíséri lábdobbantás, sem tüzes tekintet: csendben, nyugodtan ejti ki e szavakat, de mégis kimondhatatlanul rettenetesekek: „Sohasem ismertelek titeket.”

Kedves barátaim, ítéljétek meg, hogy vajon Krisztus ismer-e, vagy sem; és amint megvizsgáljátok magatokat, bármilyen következtetésre is jussatok, fogadjátok el ez utolsó tanácsomat; akár ismer titeket, akár nem: jöjjetek Őhöz; bízzatok rá magatokat, s nyugodjatok meg Benne. Megvallom, amint e tárgyról gondolkoztam, úgy éreztem: „Talán az Úr nem ismer engem;” ezért hát megbizonyosodtam, s tudom, hogy ismer, mert kerestem Őt akkor, ott nyomban.

S hadd buzdítalak titeket is, hogy hasonlóképpen cselekedjeteK. Ha attól féltek, hogy nem ismer titeket, vessétek bizalmatokat belé e pillanatban. Akkor, ha tévedésben voltatok is eddig s nem ismertétek Őt igazán, most már elkezditek Őt megismerni; ha pedig ismertétek Őt, áldott módon megújítjátok vele való ismeretségeket, s a kérdés, mely emésztett, eltűnik, s így szólhattok: „Igen, Uram, legyen áldott a te neved, ismerlek téged, és te is ismeresz engem, és ismerni is fogsz mindörökké.

Ó, adja meg az Úr mindnyájunknak ezt az áldást, Jézusért. Ámen.

A PRÉDIKÁCIÓ VÁZLATA

Bevezetés: „ama napon”

I. hosszú utat megtettek a vallásban

- nyíltan hitvallást tettek
- Vallásos szolgálatokban tevékenykedtek
- jelentős sikereket értek el
- rendkívül buzgók, aktívak

II. vallásosságukat, hosszú ideig fenntartották

- nem voltak elnémított emberek (elhallgattatott emberek).
- Krisztus nem mondott felőlük ítéletet egész „ama napig”.
- hamis reményeikhez mindvégig ragaszkodtok, egész az ítélet napig

III. végül végzetesen csalódtak.

- nyelvük meghazudtolta kezeiket(nem cselekedték az Atya akaratát)
- használták Jézus nevét, nem rendelkeztek a tanítvány lelkületével.
- prófétáltak, de nem imádkoztak.
- csodákért rajongtak, nem a lényeges dolgokért.
- Megszentelődés fontossága

IV. ezek az emberek tévedésükre a legrettenetesebb módon döbbentek rá

- Az ébresztő, komoly prédikáció fontossága
- ha most rádöbbentél, hogy hamis üdvbizonyosságban vagy...
- honnan tudták meg ez emberek végzetes tévedésüket. Krisztus beszédéből ismerték fel
- a rettenet, mit Krisztus ki nem mondott szavai üzennek nekünk.
- ünnepélyes igazság volt, mit Krisztus mondott. Ő sohasem hazudik

Befejezés: intés önvizsgáltra, Krisztusban való hitre.

Rövid szemelvények a prédikációból, különféle témák, tárgyak szerint

Gazdagság

- A gazdagság, melyen szívetek most csüng, „ama napon” milyen értékkel fog bírni, s mennyi vigaszt fog nyújtani nektek? - Az a mód, ahogy vagyontokat elköltítetek, olyan-e hogy „ama napon” meglelégedéssel és szív fájdalom nélkül emlékezhetek majd vissza rá? Így nézzetek széles szántóföldjeitekre és nemesi kastélyaitokra, vagy sokkal szerényebb vagyontokra, e valódi értéküket feltűntető próba fényében: – milyen értékük lesz „ama napon”? S ami törekvéseiteket illeti, melyeket oly buzgón folytattok, s melyek oly fontosnak tűnnek számotokra most, hogy egész gondolatvilágotokat lekötik, minden képességeiteket és erőiteket igénybe veszik, vajon csakugyan méltók-e ily nagy befektetésre? Olyannak fognak-e tűnni „ama napon” is?

Mi az életed fő célja? Vajon „ama napon” is oly fontosnak fogod-e tartani? Bölcsnek fogod-e magad ítélni, amiért annyira rajongtál azért?

Ifjakhoz

Ti ifjak, talán ifjúságotokban örvendeztek, s szíveteket szabadon legeltetitek a földi gyönyörök élvezetében. Isten őrizzen, hogy megfosszalak titeket bármely valódi boldogságtól; de hadd kérdezzem meg élvezeteitek felől, hogy milyenek fognak tűnni „ama napon”? Vajon kitehetők-e komoly, megfontolt vizsgálatnak most? Ha nem, hogy fogják elviselni akkor azt a sokkal komolyabb ítéletet, melyet Isten majd gyakorol? „Ama napon”, amikor e világ csillogó fényei kialszanak, s mostani pompájának ragyogása belevész az örök sötétségbe, milyenek fognak akkor tűnni a ti gyönyörűségetek? Különösen ha eladtátok magatokat ez élvezeteknek – ha lelketek békességét adtátok cserébe érettük; - ha Isten iránt megtagadjátok az engedelmisséget, csak hogy azokat élvezhessétek, milyeneknek fogjátok azokat akkor találni, az ünnepség végén, s amikor annak árát ki kell fizetni, s Isten előtt el kell számolnotok ?

Prédikálás,

Igehirdetők figyelmébe

...„Uram! nem a Te nevedben prófétáltunk-é?” Nem valamilyen alacsony tehetséggel szolgálták őt, hisz Krisztus nevében prófétáltak, vagyis prédikáltak.

Ez egyike azon dolgoknak, melyre a hamis hitvallók nagyon kaphatók; szeretik a zsinagógában az előüléseket. Krisztus sok igaz szolgálója inkább

választja, hogy ajtónálló legyen az Úr házában, miközben számos képmutató, kik semmi áron nem szolgálnának az ajtóban; de örömmel foglalnák el a prófétai széket, s prófétálnának a Krisztus nevében. Ó, testvéreim! E gondolat közről érint bennünket, kik a gyülekezetben valamilyen szolgálatot végzünk, s különösen hozzánk szól, kik az evangéliumot hirdetjük.

Ha a prédikálás által üdvözülhetne az ember, úgy Júdás nem kárhozott volna el. Ha a prédikálás megtarthat egy embert, úgy Bálám nem lett volna elvetett. Beszélhetünk embereknek, vagy angyaloknak nyelven; de ha nincs bennünk szeretet, semmi hasznunk abból. Sőt, lehetünk az egyház vezetői, a legnemesebb és magasabb tevékenységekben: és mégis, mindennek ellenére, végül Krisztus ezt mondhatja nekünk, „Sohasem ismertelek titeket”. „De Uram, a világ tündökölt hírneveimtől!” – „Én sohasem ismertelek téged” – „Ezreket gyűjtöttek magam köré” – „Sohasem ismertelek titeket” – „Bárhová mentem, sereglettek körém az emberek, hogy hallgassák szavaimat.” – „Sohasem ismertelek titeket.” – egyesek közületek ezt mondhatják: „Én voltam a gyülekezet diakónusa!” vagy „Én voltam a gyülekezetvezető; rendszeresen látogattam a betegeket; s foglalkoztam a barátokkal. A gyülekezetben mindenki ismert engem, s nagy tiszteletben tartottak;” És mégis, Ő azt mondhatja: „Sohasem ismertelek titeket. Teljesen idegen vagy a számomra. Sohasem voltunk meghitt közösségben. Nem ismerlek titeket. Távozzatok tőlem.” Ez az igazság mélyen érint bennünket, és kell, hogy mélyen a szívünkre nehezedjék mindannyinknak, akik valamiben is valljuk, hogy Krisztus szolgálatában foglalatostkodunk.

prófétáltak, de nem imádkoztak. Az imádkozás döntő bizonyítéka a keresztyénségnek, de a prófétálás nem feltétlenül szükséges. Ezer elmondott prédikáció sem szolgál hiteles bizonyosságul egy ember keresztyénsége mellett, de egy őszinte ima elégséges. Elég könnyű embereknek beszélni, de teljesen más dolog szívünk mélyéről Isten füléhez szólni. S ezen a ponton ők elbuktak; s bukásuk végzetes volt.

(Akik magukat megcsalták) lehet, hogy rendszerint mindig nagyon simogató, édes prédikációkat hallgattak; vagy, ha hallottak is egy olyan prédikációt, mely beléjük hasított, és szívükön találta őket, így szóltak: „Ez a prédikátor nagyon kemény, nincs benne elég szeretet; – mintha nem az lenne a legigazibb szeretet, hogy figyelmeztessük az embereket, hogy vizsgálják, próbálják meg magukat, nehogy megcsalattassanak, s örökre elveszenek!

Vannak egyes igehirdetők, kiknek prédikálása csupa édesség; nagyon jól lehetne velük legyeket fogni, de lelkek mentésére nem használhatók. Nos, én az

én lelkem örök sorsával játszadoznék, ha ide állva hamis vigaszokkal hazug biztonságba ringatnálak benneteket. S ezért, amíg csak ezek az ajkak beszélni tudnak, nem lesz itt egy ember sem, ki önmagát figyelmeztetés híján fogja megcsalni...

megszentelődés

csodákért rajongtak, nem a lényeges dolgokért. Elhanyagolták a fontos dolgokat, melyeket titokban kellett volna végezzenek, s olyan dolgok végzésébe vetették be magukat, melyek nyilvánosságban láthatók; de elbuktak az egyszerű, csendes dolgokban, melyeket senki sem lát. Hadd mondjam nektek, testvérek és testvérnők, hogy ebben rejlik a legnagyobb veszély számunkra: - hogy vallásos jelleget öltünk anélkül, hogy szívünk igazán megújulna; - hogy vallásos tevékenységeket űzünk, anélkül hogy újjászülettünk volna; - tanuljuk az Új Jeruzsálem cipőjében járni, anélkül, hogy a mennyei város polgáraivá szült volna minket a Szentlélek, - sokat beszélünk, s nagyon aktívak vagyunk, de nem vallottuk meg bűneinket, nem tértünk meg azokból, s nem ragadtuk meg élő hittel Jézus Krisztust.

Hozzátok szólok, fiatal hívők, s kérlek, hogy leginkább az Úrnál való rejtett közösséget kívánjátok, - a szentséget, mely nem kívánja, hogy emberi szemek csodálják, - egyenes, becsületes megállást Isten előtt, az ő szent jelenlétében – a belső szobában való imádkozást s az Igén való csendes elmélkedést – röviden, az Istennek szentelt igaz életet. - Prófétálhattok, ha Isten erre hív el. Talán még démonokat is fogtok kiűzni, s szívből kívánom ezt; és a Krisztus nevében sok hatalmas dolgot cselekedhettek: de mindenek előtt „újja kell születnetek.” Olyanná kell váljatok, mint a kis gyermekek, hogy Jézus lábaihoz üljete, és Tőle tanuljatok. Engedelmeskednetek kell az ő parancsainak, s magatokat teljesen át kell adjátok neki, mert másként rettenetesen csalódní fogtok, bármilyen hívőknek is tűnjete az emberek előtt.

utolsó ítélet

...hogy fogják elviselni akkor azt a sokkal komolyabb ítéletet, melyet Isten majd gyakorol? „Ama napon”, amikor e világ csillogó fényei kialszanak, s mostani pompájának ragyogása belevész az örök sötétségbe, milyenek fognak akkor tűnni a ti gyönyörűségeitek? Különösen ha eladtátok magatokat ez élvezeteknek – ha lelketek békességét adtátok cserébe érettük; - ha Isten iránt megtagadjátok az engedelmességet, csakhog azokat élvezhessétek, milyeneknek fogjátok azokat akkor találni, az ünnepség végén, s amikor annak árát ki kell fizetni, s Isten előtt el kell számolnotok ?

Nagyon bölcs dolog egy ember részére gyakran gondolni utolsó órájára ; jó az, ha felkészül arra a nagy eseményre, amikor lábait fölszedi az ágyra, s

meghal, s atyái Istene előtt megáll; de még bölcsebb dolog addig is átugornia a szakadékot mely az örökkévalóság igazságaitól elválaszt minket, s hitnek erejével inkább, mintsem képzeletével, lefesse magát, amint ott áll a feltámadt halottak nagy tömegében, kik a föld s a tenger minden részéről egybegyűjtetnek – e földgolyó megszámlálhatatlan néptömegében, hol minden szem egy irányba néz, mindnyájan Őt nézik, ki a nagy fehér királyi széken ül, azt a Krisztust, ki egykor erőtlenségben megfeszítetett, de aki eljövendő nagy hatalommal és dicsőséggel; ki az egész emberiség ítélő bírójául rendeltetett

Spurgeon önmagáról, sikeres szolgálatáról

Barátaim, örvendhettek sikereiteknek, mint én is örvendhetek az enyémmek, de mindannyian reszketéssel örüljünk; mert, hozhatunk bár ezer lelket is Krisztushoz, mégis, meglehet, hogy ennek dacára, mi még sohasem jöttünk hozzá igazán; s ha így van, ezt fogja mondani nekünk végül: „Sohasem ismertelek titeket”

Nos, én az én lelkem örök sorsával játszadoznék, ha ide állva hamis vigaszokkal hazug biztonságba ringatnálak benneteket. S ezért, amíg csak ezek az ajkak beszélni tudnak, nem lesz itt egy ember sem, ki önmagát figyelmeztetés híján fogja megcsalni; vagy azért, mert nem buzdítottam önvizsgálatra, hogy magát helyezze Isten elé, hogy Ő vizsgálja át szívét és próbálja meg Őt, s lássa meg, ha van-e nála a gonoszságnak valamilyen útja, és vezérelje őt az örökkévalóság útján.

Keresztség

„Aki hisz és megkereszteltetik, üdvözülni fog, aki pedig nem hiszen, elkárhozik.” Ez lényeges részét képezi annak a nagy küldetésnek, mit Krisztus minden Ő tanítványának adott, s aki merészel ebből elvenni, vagy hozzátenni, áruló Urával szemben, s az emberek lelkeinek gyilkosa; s ezért imádkozunk, hogy ilyenek soha ne legyünk.

örök kárhozat, pokol

„Távozzatok tőlem, mindnyájan, kik gonoszságot cselekesztek.” De ki képes mindazt kifejezni, amit ezek a szavak jelentenek? Mi történt ezekkel az emberekkel, miután Krisztus kimondta rájuk ez ítéletet? Az a „kimondhatatlan jaj” melyről az előbbi énekben szó volt. Nincs olyan szó, mely teljességben le tudná írni állapototoknak rettenetességét, ha Krisztus nem ismert titeket; ha azt mondja, hogy sohasem ismer titeket. Ha nincs ismeretségetek a Megváltóval – ha az ő szerető szíve nem emlékszik rátok – ha azt mondja, „Sohasem ismertelek titeket”, ó, akkor jaj! Jaj! Ezerszer jaj, jaj nektek, mert minden remény nélkül

valók vagytok: mert akit Ő nem ismer fel, attól minden remény örökre, örökre el van vágva.

Aktivitás

ezek az emberek rendkívül buzgók, aktívak voltak, s híresek voltak gyakorlatias munkabírásuokról, energiájukról; mert ezt mondták: „Nem cselekedtünk e sok hatalmas (csodálatos - angol ford.) dolgot a te nevedben?” Számos dolgot cselekedtek a Krisztus nevében. Olyannak tűntek fel, kik mind többet és többet kívántak tenni, s amit tettek az valóban nagyon csodálatos volt. Munkájukhoz az energiát nagyban szolgáltatta az, hogy az emberek csodálták őket; s ez serénnyé tette munkájukban őket, mivel emiatt nagyon csodálták őket az emberek. És mégis, lehetséges, hogy egy ilyen csodálatos élet, végül elveszett életnek bizonyul – hogy egy ily sok csodálatos dolog véghezvivője, utoljára fogyatkozásban levőnek találhatik? Megtörténhet ez? Igen, mert az Úr Jézus így tárja ezt elénk igénkben. S ezért hívok minden hitvalló keresztyént aki csak itt van, bármilyen kiváltságnak örvendjen is Mestere szolgálatában, hogy vessen el magától mindent, ami hamis biztonságra adna okot, s tegye fel komolyan a kérdést: „A nagy elszámolási napon igaznak bizonyulok-e?”

Üzlet

Nem figyeltétek-e meg soha, hogy az emberek mily sokáig működtetnek egy üzletet, noha annak tőkése évek óta hiányban van? Az egész ügylet mindenestől csődben van már; de így vagy úgy, valamilyen midőn sikerül nekik az üzlet virágzásának (prosperálásának) látszatát fenntartani. Egy kis gyanú talán felmerül a kívülállóknak is, hogy a dolgok nem épp olyan fényesek, mint amilyeneknek tűnnek; de az ügyes üzletemberek igyekeznek elkerülni a csőd botrányát, noha az elkerülhetetlennek tűnik. Jól tudom, hogy sok vállalkozás van a városban, mely csődben van már, de mégsem hagyják abba. Számos fogás, üzleti trükk létezik, melyekkel az emberek képesek fenntartani egy dolgot, mely máskülönben hamarosan lebukna. Éppen így van a vallással is.

látszat- hívőség

Nem figyeltétek-e meg soha, hogy az emberek mily sokáig működtetnek egy üzletet, noha annak tőkése évek óta hiányban van? Az egész ügylet mindenestől csődben van már; de így vagy úgy, valamilyen midőn sikerül nekik az üzlet virágzásának (prosperálásának) látszatát fenntartani. Egy kis gyanú talán felmerül a kívülállóknak is, hogy a dolgok nem épp olyan fényesek, mint amilyeneknek tűnnek; de az ügyes üzletemberek igyekeznek elkerülni a csőd botrányát, noha az elkerülhetetlennek tűnik. Jól tudom, hogy sok vállalkozás van a városban, mely csődben van már, de mégsem hagyják abba. Számos fogás,

üzleti trükk létezik, melyekkel az emberek képesek fenntartani egy dolgot, mely máskülönben hamarosan lebukna.

Éppen így van a vallással is. Nagyon könnyen fel tudtok mutatni egy látszat- hívőséget, amikor egy ocsmány, éktelen folt támad kegyességeken; nyomban bepingáljátok, eltakarjátok; s ha egy hirtelen kísértés ér el, mint óriási szélvész, s a ház fedélnek egy részét leszakítja, bőven rendelkezésre állnak palából készült fedő anyagok, melyekkel a romlást el lehet rejteni, s az összezúzott hely ismét egyenesnek és hibátlannak látszik. S amikor az ősi viskó megérett arra, hogy lebontsd, elégeds, s helyére újat építs, még akkor is futtathatsz rá repkényt, virágokat, nagyszerűen kidíszítheted, hogy festői szépségben tüntesd fel a romlás helyét. És sokan vannak, akik épp így tesznek rozoga vallásukkal. Nem érdemes tovább folytatni, de ők mégis, még hosszú ideig, így-úgy álcázva, fenntartják.

Önvizsgálat

A bennük levő csalásról lényegében ők maguk sem tudtak. „Micsoda?! – mondod – sohasem gondoltak arra, hogy megcsalják magukat?” Meglehet, hogy néha, olykor-olykor felvillant bennük e gondolat, de mindig így szóltak önmagukhoz: „Nem szabad kétkedésnek helyet adnunk. Ez az önmagukba nézés, szívünk vizsgálása nem tesz jót, s csak felzavar és elkésérít minket.” S tovább mentek, haszontalan mázzal takargatva a repedezéseket. Teljesen romlottak voltak, de mindenki úgy kezelte őket, mintha igazak lettek volna, annyira, hogy végül ők maguk is elhitték, hogy minden rendben van.

Mert lehetséges, hogy egy ember rászedi magát annak elhívására, miről tudja, hogy hazugság. Hallottam személyeket, kik olyan történeteket mondtak magukról, melyeknek semmiféle ténybeli alapjuk nem volt; de oly sokszor elmondták azokat, hogy bizonyosra veszem, hogy maguk is elhitték végül, hogy amit mondanak, úgy igaz. Bár ha egy kicsit komolyan gondolkoztak volna, nyomban észrevehették volna, hogy történetük légből kapott hazugság.

Bárcsak az Úr kegyelmet adna számunkra, hogy ezeket a dolgokat komoly önvizsgálatban mélyen a szívünkre vennők; mert ha egy ember tudatában van annak, hogy a jó úton van, nem fog semmi kárt szenvedni, ha magát megvizsgálja; és közülünk senki sincs, akinek ártana e felszólítás, hogy próbálja meg és vizsgálja meg magát a szent Isten színe előtt.

Kedves barátaim, ítéljétek meg, hogy vajon Krisztus ismer-e, vagy sem; és amint megvizsgáljátok magatokat, bármilyen következtetésre is jussatok, fogadjátok el ez utolsó tanácsomat; akár ismer titeket, akár nem: jöjjetek Őhozzá;

bízzatok rá magatokat, s nyugodjatok meg Benne. Megvallom, amint e tárgyról gondolkoztam, úgy éreztem: „Talán az Úr nem ismer engem;” ezért hát megbizonyosodtam, s tudom, hogy ismer, mert kerestem Őt akkor, ott nyomban. S hadd buzdítalak titeket is, hogy hasonlóképpen cselekedjétek. Ha attól félték, hogy nem ismer titeket, vessétek bizalmatokat belé e pillanatban. Akkor, ha tévedésben voltatok is eddig s nem ismertétek Őt igazán, most már elkezdtétek Őt megismerni; ha pedig ismertétek Őt, áldott módon megújítjátok vele való ismeretségeteket, s a kérdés, mely emésztett, eltűnik, s így szólhattok: „Igen, Uram, legyen áldott a te neved, ismerlek téged, és te is ismeresz engem, és ismerni is fogsz mindörökké.

Imádkozás

prófétáltak, de nem imádkoztak. Az imádkozás döntő bizonyítéka a keresztyénségnek, de a prófétálás nem feltétlenül szükséges. Ezer elmondott prédikáció sem szolgál hiteles bizonyosságul egy ember keresztyénsége mellett, de egy őszinte ima elégséges. Elég könnyű embereknek beszélni, de teljesen más dolog szívünk mélyéről Isten füléhez szólni. S ezen a ponton ők elbuktak; s bukásuk végzetes volt.

Felkészülés a halálra

Nagyon bölcs dolog egy ember részére gyakran gondolni halála órájára ; jó az, ha felkészül arra a nagy eseményre, amikor lábait fölszedi az ágyra, s meghal, s atyái Istene előtt megáll; de még bölcsebb dolog addig is átugornia a szakadékot mely az örökkévalóság igazságaitól elválaszt minket, s hitnek erejével inkább, mintsem képzeletével, lefesse magát, amint ott áll a feltámadt halottak nagy tömegében, kik a föld s a tenger minden részéről egybegyűjtetnek – e földgolyó megszámlálhatatlan néptömegében, hol minden szem egy irányba néz, mindnyájan Őt nézik, ki a nagy fehér királyi széken ül, azt a Krisztust, ki egykor erőtlenségben megfeszítetett, de aki eljövendő nagy hatalommal és dicsőséggel; ki az egész emberiség ítélő bírójául rendeltetett. Jól tudom, hogy olyan dolog megfontolására hívlak titeket, mely nem kívánatos elmétek számára. A világ oldalba bök benneteket, s így szól: „Gyerünk innen!”; ámde én szeretnék egy rövid ideig visszatartani, miként az ősi tengerész az ő díszvendégeit, de nem azért, hogy érdekes történeteket meséljek a messzi tengerekről, s az ott átélt különös élményekről, hanem, hogy halhatatlan lelkekről szóljak komolyan veletek,

Hamis bizonyágtevés (hamis megtérés)

Mert lehetséges, hogy egy ember rászedi magát annak elhívására, miről tudja, hogy hazugság. Hallottam személyeket, kik olyan történeteket mondtak

magukról, melyeknek semmiféle ténybeli alapjuk nem volt; de oly sokszor elmondták azokat, hogy bizonyosra veszem, hogy maguk is elhitték végül, hogy amit mondanak, úgy igaz; bár ha egy kicsit komolyan gondolkoztak volna, nyomban észrevehették volna, hogy történetük légből kapott kitalálás.

Gondolatok a prédikációból

A legjobb mód, ahogy sok dolgot megvizsgálhatunk, az, ha feltesszük e kérdést: „Milyenek fog ez majd feltűnni az ítélet napján?” (helyes gondolkozás, bölcsesség)

Barátaim, örvendhettek sikereiteknek, mint én is örvendhetek az enyémmek, de mindannyian reszketéssel örüljünk; (siker)

Krisztus sok igaz szolgája inkább választja, hogy ajtónálló legyen az Úr házában, miközben számos képmutató, kik semmi áron nem szolgálnának az ajtóban; de örömmel foglalnak el a prófétai széket, s prófétálnának a Krisztus nevében. (alázat, szolgálát)